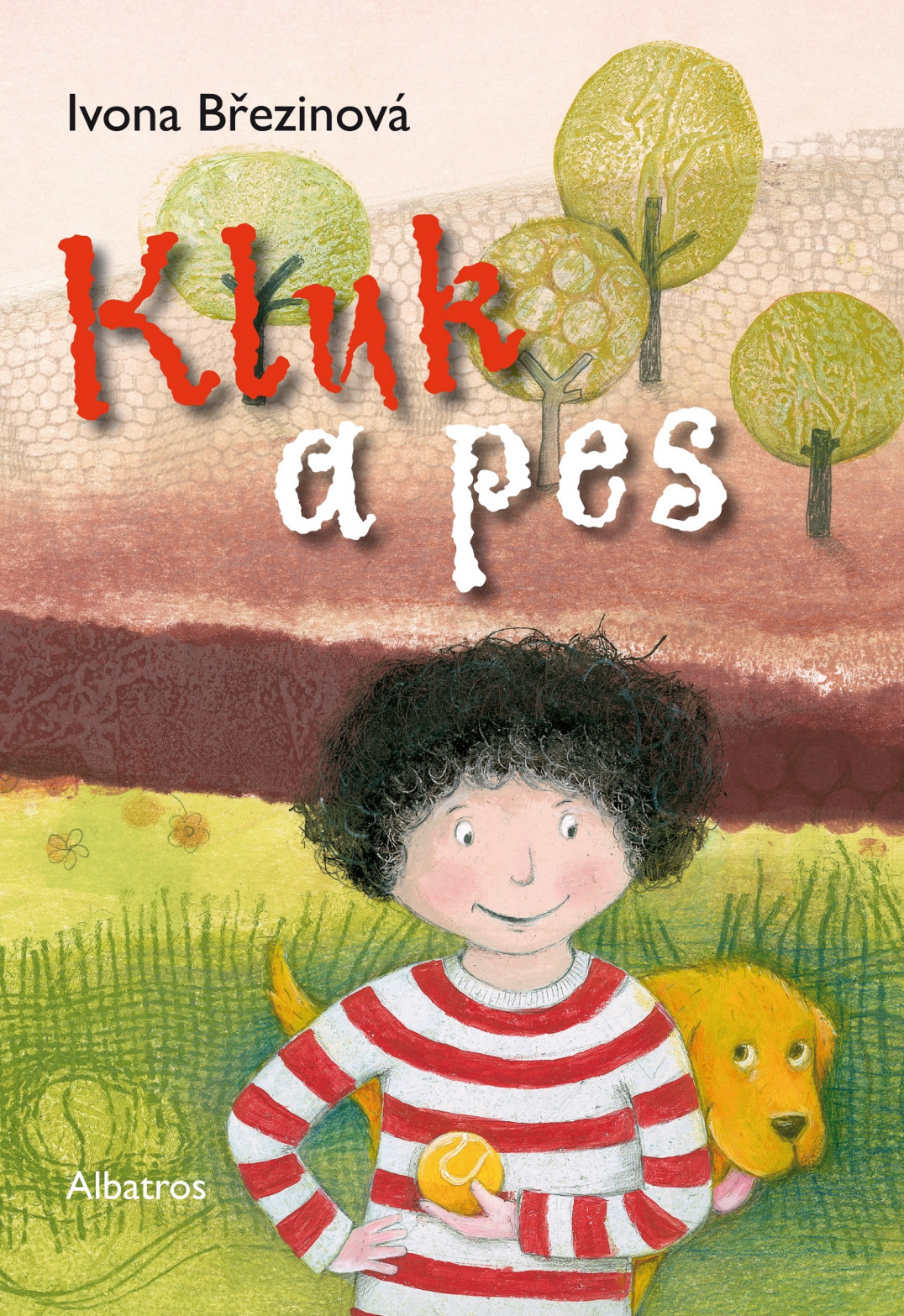

Ivona Březinová

Kluk a pes

Albatros

Ivona Březinová

Kluk a pes

Ilustrovala Eva Švrčková

Albatros

© Ivona Březinová, 2011
Illustrations © Eva Švrčková, 2011

www.albatros.cz
www.brezinova.cz

ISBN 978-80-00-02718-0

První den školy

„Au! Tak ty takhle? Počkej, já ti dám! Ukážu ti, kdo je silnější,“ supí Julin.

„Co tady zase provádíte, vy dva?“ strčila do pokoje hlavu maminka. „Máte už spát, a ne se tu přetahovat. A ještě ke všemu o svetr!“ Uklidila oblečení do skříně, urovnala na posteli příkrývku a sklonila se, aby oba pohladila. „Dobrou noc, kluci. Ať se vám něco hezkého zdá.“

Julinovi se zdá o tom, že je na horách. Jezdí na lyžích hlubokým sněhem, ale pak spadne a zlomí si nohu. Občas takové sny mívá, i když na lyžích v životě nestál.

Césarovi se zdá o velkém kulatém míči. Pořád před ním utíká, a on ho nemůže nabrat nohou ani hlavou. A fotbalová branka je pořád blíž a blíž...

Julin se ve spánku pohnul a tiše zakňoural. César je hned vzhůru. Tiše vstane a popojde k Julinově posteli. Julin mu položí ruku kolem krku a spokojeně spí až do rána.

Vlastně je to docela legrační. Je prvního září a ti dva jdou do školy. Julin i César. Oběma je devět let. V podstatě. Aspoň tak jim to táta vysvětloval.

Přesto teď César kouká trochu udiveně, když mu maminka na záda nasadí batůžek se svačinou.

„Klídek, Cési,“ chlácholí ho Julin. „To bude dobrý. To zvládneš, neboj. Ve škole bývá legrace.“

Poplácá ho po zádech a César odchází s panem Bradou k autu.

Chudák, pomyslí si Julin, když se za nimi dívá, jak odjíždějí. Do školy musí César kvůli mně. Kdyby se mi tak nezhoršily nohy, mohl si teď Césárek dál hovět v posteli.

„Tak jedeme, Juline,“ usměje se tatínek a přistrčí k synovi vozík. „Pojedeš jako Hamilton ve formuli 1. To budou kluci čubnět, co?“

Jo, to teda budou, povzdychl si Julin v duchu. Ještě loni chodil po škole o berlích. Hm, tak letos to bude jiné. Ale vlastně lepší. Berle jsou dřina. Ted' se bude vozit. Všude. Po chodbách ke třídám i do jídelny. A po tělocvičně. To bude jízda! Když dá plnou rychlost, kluci budou muset pěkně natáhnout nohy. Ten jeho vozík je totiž paráda. Je elektrický. Rychlost šest kiláků za hodinu, pohon na zadní kola, ovládání joystickem na opěrce ruky...

„Tak dělej, Juline. Bude půl osmý. Chceš přijít pozdě do školy hned první den? Nezapomeň, že už jsi třeták.“

Tak tohle je ta škola? Páni, voní to tu, hmmm. Docela se mi to tady zamlouvá. Jé, tady toho kluka znám ze školky, kam jsem chvíli chodil. Rone! Pamatuješ si na mě? Já jsem César. No jasně, já věděl, že si vzpomeneš. Kámoši? Aha, máme být zticha a dávat pozor. Tak jo, už mlčím. Bude zábava? Bude.

„Tý jo, ty máš fáro,“ hvízdal obdivně Mirek, sotva Julin vjel do šatny. „Takový bych taky bral.“

„Ty jsi blbej, Kratino,“ okřikla ho Dana. „Julin má vozejk, protože nemá nohy.“

„Já mám nohy,“ ohradil se Julin dotčeně.

„Jo, von má nohy,“ postavil se Mirek vedle Julina a sjel Danu opovržlivým pohledem. „Zato ty nemáš hlavu. Nebo úplně doutou. Buch, buch, co? Pojd', nevsímej si jí,“ obrátil se zpátky k Julinovi. „Ale že se někdy budu moct svézt?“

„Jasně. Hele... pomůžeš mi se zipem?“ poprosil Julin ztišným hlasem.

Nechtěl, aby si Dana snad myslela, že nemá ruce nebo co. Ona je schopná všeho.

Asi tu o mně všechno vědí. Že moje celé jméno je César z Bílého hvozdu. Maminka se jmenuje Bela z Bílého hvozdu a tatínek je Faun z Vraního hrádku. Že jsme se narodili najednou čtyři. Mám brášky Cida a Cara a sestřičku Cindy. Všichni jsme čistokrevní zlatí retrívři s rodokmenem. Jo a taky prý mi není devět, jak tvrdil Julinův táta, ale teprve půl roku. To jsou ty lidský počty! Kdybych ale byl člověk, tak už by mi devět let bylo. U lidí se věk určuje jinak.

„Teda, tolik knih a sešitů hned první den,“ vzdychala Ilča, když se po vyučování chystali domů. „Kdo to má unést? Velbloud?“

„Jestli chceš, já ti to vezmu,“ nabídl se Julin. „Dej si tašku dozadu k mému batohu.“

Ilča nadšeně kývla a mrkla po Daně, jestli se dívá. Určitě závidí.

Julinův vozík nakonec pobral i nadutý batoh Mirka, který byl stejným směrem jako Ilča a Julin.

„Tak co? Jedeme?“ zavýskl Mirek a vypadal, že by si to nejradši s Julinem na chvíli vyměnil.

I tak si připadal náramně důležitě, když dělal Julinovu vozíku aspoň doprovod. Postavil se vedle kamaráda a navigoval ho.

Julin zmáčkl ovládání a rozjel se trochu rychleji, než zamýšlel.

„Jejda, málem jsi naboural!“ vyjekla Ilča a honem odstraňovala z cesty plechový odpadkový koš.

„Já to ještě nemám tak úplně v ruce,“ zamumlal Julin rozpačitě. „Dostal jsem ten vozík teprve před týdnem.“

„Tak to bys měl trénovat, kamaráde,“ řekl Mirek a hned dodal: „Nepůjdeme po obědě na hřiště?“

„Jo. Stejně musím venčit,“ přidala se Ilča. „Vezmu Britu a ty Césara a...“

„César je ve škole. Vráti se domů až večer,“ namítl Julin.

„Ve škole? Kecáš!“ vykulil Mirek oči.

„V jaký škole?“ vyzvíдалa Ilča.

„No, v psí,“ pokrčil Julin rameny. „Táta říkal, že César teď musí studovat, aby mi mohl pomáhat se vším, co bude potřeba. Aby mamka mohla jednou chodit do práce. Takhle nemůže, když má na starost mě.“

„Julku!“ ozvalo se z druhé strany chodníku. „Měl jsi čekat u šaten.“

„Á já, mamka. Já zapomněl.“

„Tak jak bylo?“ zeptal se večer Julin Césara, sotva se jeho kamarád objevil ve dveřích.

César Julinovi mávl ocasem na pozdrav a přiběhl si pro polazení.

„Tady má domácí úkol,“ vytáhl pan Brada z Césarova batůžku pečlivě složený papír a podal ho Julinovi.

„Úkol? To jako vážně? Ale jak...“

„Neboj, nebude muset malovat písmenka,“ chechtal se pan Brada. „Ale musí si procvičovat povely, co jsou na tom papírku. Tak já jdu, paní Vášová,“ obrátil se na maminku. „Zítřka ve čtvrt na osm jsem zase tady.“ A zapadly za ním dveře.

César se vplížil pod postel a vylovil odtamtud žlutý tenisák. Položil ho Julinovi na klín a vyčkávavě poodstoupil.

DÚ

1.

2.

„Kdepak, Cési,“ zavrtěl Julin hlavou. „Máme práci, slyšels. Nejdřív úkoly, potom zábava,“ podotkl důležitě a nahlédl do papíru. „Tak copak tu máme? Jé, to je lehký. To zvládneš levou zadní, Césare. První úkol je: Sedni!“

Pes se okamžitě posadil a sledoval, co přijde dál.

„Správně. Hodný pejsek,“ řekl Julin a poplácal psa po hřbetě. „A teď lehni!“

César natáhl přední tlapy, přešel do lehu, ale hlavu dál držel pozorně vztyčenou.

„Výborně.“

Julin s vozíkem popojel až k oknu. Tam se otočil, pravda trochu nemotorně, protože narazil do psacího stolu, až se lampa povážlivě zakymácela. Pak pohlédl na psa a zavolal: „Césare, ke mně!“

Vmžiku byl César u Julina. Julin měl radost, jak to Césarovi jde, a široce se na psa usmál. Ten naklonil hlavu na stranu a sledoval svého rozesmátého pána jen tak po očku.

Vím, že co teď děláš, je stejný, jako bys vrtěl ocasem, kdybys nějaký měl. To, že na mě ceníš zuby, neznamená, že mě chceš zastrašit. Znamená to, že máš radost. Už to znám. Ale kdybych takhle vycenil zuby já, Juline, měl by se každý člověk i pes radši klidit.

3. →

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.